

BẾN TÂM DƯƠNG

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

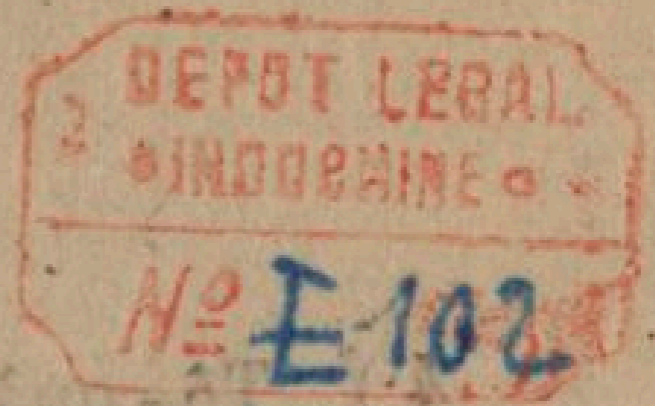
N^o E. 102

HÙNG
SÁCH HÁT (VONG CỔ)
GIÁ 1.00

16° hudo sb
Paris 1899

100

Thành Thạch-Đầu

Hoài thủy giang-đầu nguyệt sắc tân,
Giang-lưu điệu vọng bích-thiên trâm.

Tặng Đinh-Lan, một nhạc-sĩ đã
tận-tụy với nghề cầm ca, để kỷ
niệm những ngày sống cạnh
nhau ở chốn nghìn năm văn vật.

HUỲNH-LỊNH

- 1.) Xuân tàn trên mặt sông Hoài, một đêm quanh
quê hơi sương, dòng nước đỏ đã cuốn theo
mấy lớp biên đầu của triều xưa lịch đại, vẫn
thờ-ơ xuôi dòng về Đông theo bến cũ.
- 2.) Gió chiều lay lắt ngàn lau đầu bạc bên bờ,
đưa lại dư âm của một điệu tỷ bà, ánh trăng
bà tuần theo ngọn non xa xuyên qua bức
màn sương mỏng lung-lay, nhẹ nhàng gợn
trên những đợt thủy-bà.
- 3.) Thành Thạch-đầu một đêm mộ-xuân, từ chốn
sa lâu đưa ra tiếng nhật khoan của điệu hát
cung đàn, thành Thạch-đầu hoang lạ sau
khi đã trải qua mấy thời kỳ làm chốn kinh
đô phồn-thịnh của sáu triều.

4.) Tô-quân, một thân cơ-lỡ nơi quán khách phương trời, với bộ mã-khoa như các văn-nhân, đêm ấy đi tìm một danh ca trong Nguyệt-điểm để giải mối sầu cô-lich nơi chốn cố-đô, đìu hiu sau cuộc hưng vong của Thạch-thành.

5.) Nàng ca-kỹ khép nép ôm cây đàn tỳ-bà, ngồi xếp xuống trước bàn, mấy ngón tay xinh nhỏ, bắt buồng đạo thữ mấy đường tơ, trong khi ánh trăng non tỏa màn sáng nhẹ trên bến Tân-Hoài.

6.) Cái cảnh đưa khách bến Tâm-dương làm ảo não lòng người lữ-thứ. Tô-quân bồi hồi cạn chén đứng lên mời Ngọc-Tân tên ả ca-nhi, hãy cùng nhau trên mặt sông dạo thuyền để hòa lẫn lại hai mối tình u-ần của hoa rụng và tình khắc khoải của khách tha hương.

7.) Kỹ-nữ ôm cây đàn tỳ, lặng lẽ bước theo khách xuống nhà, cỡi con thuyền buộc gốc thùy-dương, người lữ-khách và ả ca-nhi đem hai mối tình gửi lệnh-đệnh trên giọng sông vắng.

8.) Tô-quân ngồi trước mũi thuyền, khoan mái chèo nghe ngón tỳ bà đìu dặt rồi hòa với làn nước vỗ mạn thuyền một giọng ca não-nùng,

thấm thía gọn cung cái êm lặng của đêm
kỳ-aya.

9.) Chàng xúc động mỗi tình cố-hương nghe bài
ca lại cảm đến mỗi sâu ly-biệt, ngừng chén
ngâm nàng kỹ-nữ mới ngoài hai mươi tuổi
mà vẻ hoa đã sớm nhuộm nét phong-trần tàn
lạ.

10.) Hữu ý hay vô tình nàng ca-kỹ đã gợi nỗi
buồn của khách giang hồ, trước cảnh nửa
vùng trăng treo trên mặt sông Hoài, chéch-
méch mà ngọn gió xuân thổi hơi buồn lướt
trên-giòng sóng đỏ diu-hiu.

11.) Thế rồi khách giang-hồ, người danh-kỹ thương
nhau vì gian truân, yêu nhau vì tài sắc đã
cùng nhau nặng lòng ân ái, chàng hẹn thu
sang năm, sẽ quay về thành Thạch-đầu.

12.) Tình sương, khách từ biệt bến Tân-Hoài để
lại cho Ngọc-Tân một mối hận lòng, nàng
đứng tựa mình bên gốc thụ-dương lá lướt,
mong ấp ủ mối sâu cô-tịch chấp-chờn nhìn
theo màn sương mỏng, bóng ai đương thất-
thều xa dần. . .

13.) « Kính gửi Tô-quân chàng, chàng biết em

trên mặt sông Hoài cùng một lưá trôi giạt
mỗi phương trời, chàng làm thân bô-khách mà
em thì là ả ca-nhi.

14) Tô-quân, tâm thân em từ khi lữ đở quê người
cái đời ca-nhi lận đận em đâu còn dám vọng
tưởng đến ngày mai, trăng đêm Hoài-thủy mấy
sớm Thạch-đầu mong lấy đó mà đoạn thàng
qua năm.

15) Mấy năm qua...! Mấy năm kiếp ca-nhi bờ cát
vàng sông Hoài vẫn buộc chặt con thuyền ai
đợi khách nhưng bên mình em, nay còn thêm
một người chung nỗi đoạn trường.

16) Kim-ái, con gái chàng sau đêm ấy! Em chăm
lo con nhỏ mà gác mọi mối tình vương vấn,
em đành phó mặc ngày mai vô định, nhưng
ngày... lại ngày đã mấy thu rồi... gốc thùy
đương trên bến sông xưa sớm càn-cối vì
bao lần gọi tuyết tắm sương...

17) Mười sáu năm qua... cuộc lãng-đn của Tô-
quân ở Thạch-thành đêm ấy chỉ còn là một
kỷ niệm là bức thư của Ngọc-Tàn gửi cho
chàng trong khi sông nổi trôi trên bước giang
hồ.

18.) Tắm thân cơ-lỡ bênh bông! Tô-quân không
ngờ một đêm kia, lại buộc con thuyền bèn
bờ Hoài-thủy, cảnh thành Thạch-dầu không
đổi khác, nhà Nguyệt-diêm xưa vẫn tung bóng
trên làn cát phẳng lòng lạnh.

19.) Lại một buổi mộ-xuân! Lại giao con thuyền
trên giòng Hoài-thủy, lại một ả ca-nhi, nhưng
không phải là Ngọc-tân, mà là một ả tuổi
chưa lóit trăng tròn mà một vết sâu trong
đã in rõ trên cặp mắt xanh lạnh lùng.

20.) Tô-quân cúi nhìn trên cổ ả ca-nhi, một chiếc
giây bạc vòng qua trên ngực chiếc giấy bạc
mà Tô-quân ngày trước đã tặng cho Ngọc-Tân
ba chữ « Tô-kim-Ái » khắc vào miếng bạc trắng
phau làm cho Tô-quân nước mắt đầm đìa,
ân-hận ngậm ngùi thương cho số phận của
con mình, giữa sự ngạc-nhiên của ca-nhi.

Huỳnh-Linh soạn
Sỹ-Tiến nhuận sắc

HÀ NHẬT QUẢN TÀI LAI

Nơi ngàn hồn mon trốn
Loang sóng sao như gợn cau-tràng
Mong thoát lia hồng trần đa-mang
Tâm sốn sang biết bao trần-lan
Ôi! đỉnh chung đem mối rừ nhau
Xa lánh thân đừng nên mắc câu
Làn sóng kêu gào sục sôi
Gửi tâm hồn ngoài khơi
Vút trên mây tỏa
Ngàn, đồi, sông, nước, trăng!
Á-ân mơ màng thấu chẳng?
Say đắm trên thuyền hoa tỏa lòng
Cảng trắng huồm bển-bồng mệnh mỏng
Phương trời xa với người đời ngóng trông

MỘT TÂM - HỒN TAN - TÁC

Theo điệu Vọng - cồ tại - tử

1.) Dưới ánh trăng mờ nhạt ngàn ngơ như thấy mảnh trăng trong đêm nay với cảnh vật xung quanh như nhấc nhủ cho tâm liền một mẫu đời dĩ vãng.

2.) Khách buồn khách nhớ lại buổi xưa lúc chia tay nàng có hứa lời rằng hãy vững tâm chờ đợi nguyện mãi mãi sau này, trong phòng thu, nàng cố sống một cuộc đời cô tịch để chờ mong khách tại nơi chân trời góc bể quay về mà nối lại mối duyên xưa.

3.) Thế rồi khách dứt áo ra đi nay đó mai đây để cố tìm cho được cái nghĩa sống ở đời, không một phần nào ân hận một bước xa thời lòng lại nhủ lòng hãy cầm đảm lên để cố mang đời tươi đẹp lại cho nàng.

4.) Thời gian qua tóc đã phai màu nhưng nghĩ rằng người yêu xưa đã đặt để bao hy vọng vào mình, khách vẫn thấy chứa

chân ngựa mạch yêu-đương, dường như
dục số-dây mau mau con thuyền, phản-sự
đương chờ vờ nơi dữa bề khơi, reo nó
tạt vào bờ, khách phải hăng hái mãi lên,
quản đầu thân thể ngày một điều tàn dần.

5) Sự nghiệp tan mà thân thể lờ-làng trắng
rơi buồn, vạn vật như chịu chung một
ảo-não khách nhớ người yêu xưa ở nơi
thương trời xa thăm đương chờ mong
ngày về của khách rục rĩ huy-hoàng.

6) Nhưng gáah giang hồ còn nặng chịu hai
vai nhin xa xa kia trời biển mênh mông
không một chấm đen, khách ngậm ngùi
cho thân thể quá điêu linh không chút
gì là kết quả của tương lai, buồn chưa?
Thân hình tàn tạ mà tâm chí đã rã rời
hoặc đi sâu mãi vào đời gió bụi mịt
mờ hoặc quay về đem ái ân mà ấp ủ
con tim chờ mong.

7) Len ơi, trên đường thiên lý hiện bây giờ
em có hiểu chăng trạng huống của anh
trong phút này như con độc nhạ giữa
phương trời gió táp mưa xa cách biệt

rồi mà còn gắng gỏi cố bay phải chăng là anh đã thực hiện với em một cuộc đời rực rỡ.

8.) Em ơi, anh còn thấy như rõ rệt ở nơi lòng, những niềm thương nỗi nhớ của đời ta trên một con thuyền, nhìn mặt hồ mà trăng đùa với ánh nước hay trên ngọn đồi sau rừng thanh từng ngọn gió yêu đương nhẹ nhẹ cánh lại mẫu tiên.

9.) Trăng mờ dần, đêm lùi sâu tiếng dế ní non thưa phút này đối với khách như lạc lỏng cả cảnh và tình, nằm lại gần tàn như canh khuya và đêm tối khách nhật khăn xưa buộc lại gói xưa bỏ cảnh ra về với trăng mờ và đêm lạnh.

10.) Thế rồi trên con đường về thăm thăm xa khách đương thất thểu lẻ bước, chân mòn bước về này khác hẳn bước xưa, đi, xưa đi mạnh mẽ nhưng buồn đau mà nay về thì nhẹ oải nhưng thật vui say, buồn đau và vui say ấy phải chăng cũng là do ở tình yêu.

11.) Người ta đi xa mà rồi khi trở lại quê

huong thi lòng thấy tung bưng tươi thắm
như cả một trời xuân, nhưng... buồn thay
riêng đối với khách đời sống khác chỉ một
lòng sông ở giữa nơi mệnh mỏng đất sỏi
lạnh lũng mà ngọn nước lẻ loi thì quán
quai chảy buồn.

12) Cho nên lúc ấy cảnh vật xung quanh đối
với khách, núi là núi hơn sông là sông hạn
đời là đời oan một cỏ nơi hoa ngàn là một
mĩa mai đơn cười chua chát làm căn cội
tận đáy lòng người từ khách vì hoa tàn
xuân tạ mà trở lại với ai tình.

13) Yêu đương vẫn là một an ủi ấm lòng,
khách bước mau để mong gặp người yêu
xưa của mình. Lan ơi, hẳn bây giờ đây
em đang tựa cửa đầu nghiêng - ngửa
tóc xỏa buông trước cái buồn đầy thi vị
của em hẳn bầu trời tối lại và hẳn mặt nước
hầu nhân.

14) Nhưng vài phút nữa đây chỉ một tiếng
động giấy, nắng sẽ ngảng đầu lên và mỉm
cười. Vui vẻ, vui vẻ đến nỗi mảnh trăng
trong nguyệt ngảng lần vào đám mây.

đen, và cảnh hoa mẫu đơn thẹn thàng ử
rũ trước cái sắc đẹp thâu tiên.

15) Khách ruồi bước đi cho mau để mong thực
hiện cái phút sống thiêng liêng mà H
công đã dành riêng cho những linh hồn
ly hương để đến bù hậu hĩ cả một đời
luân lạc sống chuân truyền nơi đất lạ xứ
người.

16) Khách vẫn ruồi bước đi cho mau, đây vẫn
là bến cũ, đây vẫn là cây đã xưa, mà con
đò xưa đưa khách sang ngang lại là đò
khác, lều quán chợ đã ngã nghiêng sau
buổi họp mà hồ ao nay thời nước đông
lại là rừng tới bờ, đôi thông xưa ai dẫn
cây nhường chỗ cho một nghĩa trang lạnh
lùng, khách buồn sâu trước những biến
đổi kia, nhưng ôm lấy lòng, lòng còn ấm
lửa yêu đương.

17) Trăng lên phủ mộng khắp đó đây cơn gió
thoảng qua làm rơi từng lớp lá dãi cho
khách một đường thiên-nhiên cho tới đích
của buổi về.

18) Khách dừng bước lại trước cửa nhà ai,

nhìn qua dạng liễu xanh, rất minh, một thiếu-phụ bông còn thơ mắt đăm đăm nhìn xa phía tận chân trời, như chờ mong ai khách nghe ngạo, lòng thất-lại đau đớn, nhìn cái hy vọng cuối cùng của mình đêm nay tan vỡ với ngọn gió lạnh đêm khuya.

19.) Bóng tối tăm lan ra rồi thu lại, cảnh vẫn tà đêm vẫn lạnh, tiếng khóc của đũa hải-nhi mà làm tan tác một tâm linh hồn.

20.) Thế rồi khách âm thầm cất bước ra đi để nhìn nước buồn sông thăm đời mê và cố lê mãi cái thân thể điêu linh với tâm hồn tan tác mà đón hỏi gió lạnh đêm khuya trăng mờ đem hạnh phúc của khách ở tận nơi đâu!

SỸ TIẾN

TÂM-SỰ KHÁCH GIANG-HỒ.

(điệu Vọng-cổ)

1.) Linh-dinh trong hạm hải sâu tình một kiếp nhân-sinh từ hạng dầu xanh chò đến

người bạc tóc.

- 2) Ai đã giẫm tự phụ sưng hồ đồn dập trong làn sóng yêu đương không chìm đắm nổi chời
- 3) Lắm phen đã chán mà vẫn không thôi đem lực tàn ra đeo đuổi theo cái áng phong-trần.
- 4) Sơn phấn tuyết sương pha sạm mặt phai da chợt nhớ ra thử nhún vai thấy nặng trĩu bụi đời.
- 5) Bấm đốt ngón tay tuổi thơ. ngày vụt qua chìm vào dĩ-vãng bỗng trái tim em phát lạnh lùng.
- 6) Em thờ ơ cùng nhân tính thế cuộc, em sợ lo quanh mình em phần nhiều là bạn Sở-Khanh.
- 7) Kiếp số đã dành đối với lễ-giáo gia-đình thân quyến miệt khinh, mẹ cha từ bỏ.
- 8) Còn với phong hóa nước mình gặt gao gay gặt chẳng đoái thương cho người lỡ bước... lỡ chơn.
- 9) Đời chúng em nên vui nên dập nên chôn xuống vực thăm häng sâu cho đời khỏi

- chê khen khôn dại.
- 10.) Hoàng hoa gánh nặng nợ phong trần dạn dầy
Sử gió số oan - trường còn làm nôi làm
than.
- 11.) Tào hoa văn độc địa trở trời hồng nhan
Thần ngã danh ghen mệnh bạc cực nhọc thay
chô số kiếp đờn bà.
- 12.) Cung dư phâu đầu khổ sót xa vô duyên xấu
phước trong nhân gian cam khóc vung tủi
thâm.
- 13.) Nghiệp chương ấy vì đau oan gia còn đeo
lưỡi - phẫn - chướng vì khổ sầu vì tình cảm nồng
nôi chứa chan.
- 14.) Bông một cánh đã sâu, quả lại lỏng nhẹ đã
yêu tình hơn trước những lời thơ mộng của
khách « diêu nga »
- 15.) Hồ dung đồng tiền làm mối giới xa hoa, hay
văn ngôn đầu độc, kẻ lợi dụng lòng mềm yếu
của nữ nhân trong bước lối lầm.
- 16.) Rủi sa ngã vào cơn dương hắc ám khó trở
lại như xưa hầu khỏi lớp nước nhờn.
- 17.) Bàn quân thoa oá, lúc các chị em sống theo
khôn mẫu gia đình thân em béo khô như
đồng tro tàn.

18.) Bao nhiêu nguồn yêu mầu sống trong đời
cơ-hồ tiêu diệt không còn tấm tình ái đây thì
vị mộng hoa.

19.) Ngẫm lại có ích chi cuộc truy hoan thường
khoái trá mê ly say lẫn lút trong bóng sương
mờ.

20.) Cái vui chốc lát hòa máu lệ dẫu muôn kiếp
ngàn năm, điều ần thống cũng khó tiêu tan.

SỸ TIÊN

NÓI: — Thân mệnh của em bây giờ lả lướt như
tơ, em muốn rằng sau khi chàng thác hóa, đã có
mây làm tán, có lộc làm xe, sương trắng làm
ngọc đeo, cỏ xanh làm nệm giải, than khóc đã có
oanh gia thổ thể, viếng thăm đã bướm hoa vạt vò
chơn vui có lớp rêu phong, đua tiên có giòng nước
chảy, khói tan gió bốc không phiền phải đáp điểm gì.

CA: **Bạch kim long**

— Nay chúng ta vĩnh biệt, thiết tha tâm tình, mộng
thần tiên.

Xa nhau biết bao mơ ảo huyền, nghĩ cuộc thế
biến thiên,

Chớ ưu phiền không vện trần duyên,

— Chia tay xót xa đau buồn, nghiêng răng nuốt lệ.
Nước chảy xuôi, nhân thế ngược đường về, lòng
anh tái tê,

Bao ước lệ, câu minh thệ. bề dẫu có trời

Cam giờ giang lừa đôi thả trôi theo giòng...

— Tạm lìa xa, xin hứa hẹn, toàn vện duyên kiếp...

Quyết gắng ghi, mối chung tình thề không đổi thay

Ta cắt chia đoạn sần, kiếp sau tái hợp

Động Phù-lai, nhớ nhau còn dài, biết bao cảnh
đắm say

Như giấc mộng, bao oán vọng, chưa chan âu sầu

— Trên bóng mây thướt xa, thướt tha la đà,
Đời tàn hoa phải gắng gương mà nhìn sự thế,
Luống sống sang, tấc giá bằng hoang.

Vì sao không oán than ?

— Cam môi duyên rã-rời, rẽ chia én nhận
Hạn phẩm tiên, để lạnh hương nguyên
Đau thương dạ đảo điên, câu tiết liệt em già biệt.
Vầng dương đã nhạt cánh hồng,
Ôm theo khối sầu đông

Rút trong vở :

GIẤC MỘNG NON TIÊN

TỔ CHÁU ĐẠ-KHÚC

I

Lòng quên thất dôi ta cách lia

Tâm tình ghi gấn một ngày kia.

Thương thân em gian nan khốn nài

Đời anh nhiều nông cay

Từ tạ tương-liên hết tủi buồn
Mong chờ yêu đương vui ngàn muôn...
Bài ca say đắm bao u trâm mơ màng
Trong đời ta chứa chan

II

Giòng lệ thấm khô bao nỗi sầu
Đau lòng hại ngả trông về sau...
Gương kiên trinh em treo trên đời
Chờ mong chàng mà thôi...
Trời mây đưa duyên phúc trở về
Công thành hận hoan tâm hồn mẽ
Đời như hoa sắc tươi mơ màng muôn màu
Không cần khi bề dẫu.

VỌNG CỔ

- 1.) Anh nhớ lại hôm nào, vừa mới mờ sáng, sương còn pha, vui vẻ ra hiên mai, em hái mấy cánh hoa đem cắm vào lọ sứ.
- 2.) Em đặt trên án thư văn cho hương tỏa bay, em lựa chọn, rồi ngoan, ngoãn em ngồi bên anh, chờ đợi chờ đến khi anh tỉnh giấc nồng.

3.) Một cặp môi tươi hé nở, trên cặp môi tươi dịu dàng, em gọi mình ơi! giậy đi thôi, trời sáng kia, giậy cho gió bình minh mon tròn cõi lòng.

4.) Chợt tỉnh cơn mơ, anh mở mắt ra nhìn, ô kia em, em đã dậy rồi à, bỗng anh ngửi thấy hương thơm đượm lên cả gối chăn, anh trông em mà bồi hồi cảm động, trông tượng như đời của đời ta kết toàn những hoa, hoa lan, hoa huệ, hoa cúc, hoa hồng.

5.) Từ đây, đôi mắt lạc quan, anh trông khắp cả thế gian mà sao nó tươi, nó vui đẹp, đầy trời ánh sáng phong quang, rực rỡ, diễm lệ lạ lùng.

6.) Lòng anh lúc nào cũng nhẹ nhàng như tâm hồn nhà thi sĩ say sưa ngây ngất đề ca tụng cái tư vị mặn nồng, đậm ấm ân tình yêu đương ở giữa trời xuân, kẻ làm chi phững ngày tháng trời.

7.) Hôm nay, lọ hoa cũ hãy còn, cũng một buổi sáng sương mờ, những hoa hồng bạc hơi sương vôi vàng anh mở mắt ra trông thấy những hoa xưa tại sao mà tàn ú.

8.) Trên án thư văn đã thấy ngồn ngang rụng cánh hồng, cúc tử, lan sậu huệ nhòa nhó mặt, em đi đâu không thấy ngó ngang hoa để cho khách yêu hoa phải nặng dạ vì hoa.

- 9.) Anh ơi, em phải đi, tiếng gọi xa xăm khiến em cảm thấy đời em như những đóa hoa kia đâu có sinh tươi nhưng cũng có khi lìa cảnh xa.
- 10.) Anh yêu em cũng như hoa kia vì sắc với hương nhưng đến khi sắc tạ hương tàn phần son phai lạt, lòng em khô héo, còn gì đâu, anh yêu anh trọng như ngày xưa.
- 11.) Em ngồi ngắm hoa rụng từng cơn, mà ruột em đau từng đoạn, ngày xanh mòn mỏi, thì những cánh hoa kia sơ sác sao cho khỏi tay ai bắt hủi dầy vò.
- 12.) Vì vậy mà em sợ em lo, em bỗng sanh lòng ngờ vực tình yêu như hoa đẹp, ai gìn giữ làm cho tan những lúc ái ân, ô trọc mà thân hoa hương sắc đã thái thừa.
- 13.) Rồi hôm ấy anh ra đi, em còn thấy anh ôm ấp trong chăn bông, em gửi lại anh một cái hôn cuối cùng cố nén ép lòng thồn thức, liêu tâm thân dạn mặt với nắng mưa.
- 14.) Em không dám gọi anh giã, đề một vài tiếng đã từ, em chỉ sợ, nỗi niềm lưu khứ, bướm vờn hoa dại, man mác phút mê ly mà buổi chợ phải về trưa.
- 15.) Thôi đã liêu một phen thì vạn sự cũng liêu luôn

hoa dẫu có nết thân hoa, (mà tham sắc mẩn
hương, lòng ích kỷ mà nhân gian trang trái
mãi không vira.

16.) Ngày nay tận mặt nhau đây, đã tận tường tâm
sự, hoa ngàn cỏ nội, anh còn vương bao sự dặt
dè, chú hồng lan cúc huê, nhị đã úa tàn, bướm
ong xưa đã vắng thừa.

17.) Đứng em ơi! em đừng nói làm chi cho túi hồn
hoa, chớ lòng yêu cúc nhục, đừng đem bướm
ong loài vật mà chung với sự trông treo của
ái tình.

18.) Ta tuy xót thương hoa khi hoa tủi, hoa sầu hoa
tàn tạ, muốn nâng đỡ hoa mà hoa đã vì ta mà
chống lại được sự cay nghiệt của trời xanh.

19.) Còn tình yêu là sự rung động của trái tim, nó
mãnh liệt, nó say sưa, nó trong liêu uề oải là tại
nơi ta già đời bay chung thành.

20.) Yêu hoa, ta sỏi đất vun phân, gìn giữ hoa mà
hoa cũng không khỏi rụng chừ lưa ái ân khi đã
đượm cháy trong tâm hồn thì tình yêu còn tủi
mãi với nhân sinh.

VONG CỎ

Bến Tâm dương (tặng Sỹ-Hùng)

- 1.) Bến Tâm dương, một đêm gió bắc mưa dầm,
tối thui thui trên con đường thiên lý, với một
chiếc đàn long phượng trắng giầy dơi òi cay nghiệt
làm chi, mà khiến cho ta, phải ôm lấy mối sầu
vãn cổ.
- 2.) Mạnh hồn đơn với chiếc bóng nam canh, lang
ngại nước dơi đầu canh, ... bao nhiêu nỗi quan
hoại, của kẻ xa nhà trông về cố quận, nhớ đến
kẻ chung tình, đã vì tôi mà phải chịu, cảnh cô
phòng đêm dơi ngày trông.
- 3.) Hằng liêu đứng nghiêng mình, soi giòng nước
chảy menh mang, sao hồn tôi cứ vẩn vơ, như
muốn hòa theo, tiếng ri rào của rừng thẳm,
đang thổi bởi trước gió tựa như tiếng đàn a
oán đang ngắt phím rung giầy trời khúc
phương cầu hoàng.
- 4.) Nỗi lòng tôi tràn ngập, nỗi ưu sầu, tôi hỏi thử
ai, là người đồng chung cảnh ngộ, cũng thay
lòng, thác theo băng khuâng ôi! mỗi bước chân
lên lui rã rã, là bao nhiêu nỗi sầu, thương
chưa sỏi trong sân rặng.

5) Anh muốn mượn, ngọn gió đông phong, gởi về
cho em, một chút tâm tình, để khỏi phũ lòng
một kẻ mây xanh, nhưng anh tự nghĩ rằng,
« mỹ nhân tựa như danh tướng, bất hứa phân
gian kiến bạch đầu ».

6) Có lẽ giờ này, em còn ngồi nhìn đôi chân trời
sương bay trắng xóa, ngập ngừng giọt lệ đêm
khuya, lắng tai nghe, ngoài hiên sáo sặc gió
ngau vì, thương người, phiêu dạt, nên kiếp mớ
hồng, phải chịu khổ duyên.

7) Chức nữ Ngưu lang, còn cách biệt bởi giải ngân
hà, hướng chi đôi ta, là một kiếp tại hà, ai
khiến sui làm chi, để cho kẻ chường đai xe
duyên với người lữ thứ.

8) Số linh đình anh đã cam, gửi cho gió núi trắng
ngân, mượn khúc tiêu sầu, để vui cùng
phong hoa tuyết nguyệt sao ai lại nỡ đánh lòng,
làm cho tan vỡ mộng ngày xanh.

9) Có lúc tôi lại dừng bước bên đòng, ngảnh về
nơi để khuyết, lấy đất trời, cho tôi bắc lại
chiếc cầu ngân nhưng bổng dàu vì trận,
cuồng phong, làm cho cây đổ lá rơi, giữa
lưng trời, sam đành tiêu tan trí cả.

10) Khỏi tình thâm, tôi đành mang hận xuống

tuyền-dải, lao nhiều khúc u linh, tôi xin
gác lại trên một chiếc thuyền, dãn phò
mạc, cho lượng sông dài, trời đạt bốn
phương.

11.) Đòi là đòi, những lúc bóng nguyệt chênh
chênh, giải non xa, vira mặt mà khói tỏa,
rồi gây lại, đỉnh trâm hương ta sẽ ôm đờn,
trời khúc ly tao năm ấy, gửi cho dòng nước
tâm dương đem về đến bạn tâm đồng.

12.) Em ơi! chẳng biết đồng này, em đã lên xe
hoa về phương trời xa lạ hay em vẫn còn
lựa cửa nhìn trăng bạc, sẽ bóng đầu cây
để chờ đợi người lãng-tử điêu-linh, đã làm
cho em mòn mỏi kiếp má hồng.

H. TRI-BÁ

nhạc-sĩ đoàn « Năm-Châu »

VONG CỔ

- 1.) Tráng-sĩ ơi ! như thế thì tráng-sĩ biết ta không phải là phượng úy tử tham sinh, mặt trông những cảnh điêu linh, tai nghe những lời ai oán nào nùng, mà nỡ làm ngo, như mù như điếc.
- 2.) Lòng thâm lam, tàn bạo của Hán-Bang, rất dối là như loài hải vật nơi đây nước kia còn cảm thay, huống hồ ta không biết rung động với ai kia còn một chút tình nhân loại, nghĩa tương thân.
- 3.) Song lẽ thời cơ chưa đến, thì dầu người có tài vá trời lấp biển cũng không làm sao mà dọc ngang vùng vẫy được, đành ngậm sâu, niết hận cho đến một ngày mai, quang đăng, huy hoàng.
- 4.) Tráng-sĩ ơi ! đã biết rằng, gió bốn phương thiết tha lòng du tử, nhưng nay đang buổi non sông mờ cát bụi, bọn nam-nhĩ như chúng ta, lại làm sao không cùng nhau, góp sức đặng chia sẻ gánh nặng đường trường.
- 5.) Rồi đây người hảo tâm, trời dàu nữ phụ, ta sẽ có ngày, trông thấy ánh mặt trời, chim chào hoa đón thông hát suối đôn và non sông, vang lừng âm điệu khúc khải hoàn oa.

ĐƯỜNG-MINH-HOÀNG VÀ DƯƠNG QUY-PHI

Theo điệu SÁI-PHỈ

I

Vì chính khí hàng phục họ đang thoa,
Trăm nghĩ đến khanh, bèn thân chinh khắc ngay,
Bốn chữ, « Thiên trường địa cửu » nơi đây,
Lỡ chảy máu nhưng có hề chi
Miễn thoa nàng tinh-vi,
Lòng yêu quý của quả-nhân.
— Thẹn vì tấm thân mọn hèn, sắc thô vẻ bỉ
Được quân vương xứng ái nhờ ân-huệ,
Thiệt lấy làm thêm tạ,
Xíc, làm cỏ mọc thêm hoa
Báo xong chút nghĩa tình ba-sinh
Còn cầu lượng thánh-minh.

II

Tân với đây dường hai bức tranh,
Họa đối với nhau, trong lâu-đài Hoa-Thanh...
Chôn cung kính sáng tỏ như sao,
Người đẹp ngàn mây cao
A-Phòng là tiêu biểu của sự to
Thì Hoa-Thanh là bức tranh chỉ nhường tạo-hóa
Đẹp và sinh mơ-màng trong mộng,

Âm-nhạc làm, du-dương
Tiếng vang đưa vào cột trầm hương
Ba ngày cũng chưa tan.

III

Chàng sánh vai cùng đạo khắp nơi
Qua dãy cung-vi mà xem những ngà voi...
Đất Giao-chỉ hàng đầu tiến sang
Thật là hiển vang,
Nhìn bát ngát mênh mang vĩ đại
Chàng thử xem một bầu thế-giới
Chân đạp trên những viên gạch Pha-Lê,
Như vào cõi thanh lương
Mát lạnh như mùa Đông
Nhìn khả-ái linh lung.

CA NAM AI

Tơ vương quận thất can tràng.
Lòng sầu chan,
Mơ buồn dễ lệ tràn.
Không thể đời đời nhân duyên.
Sầu tình dù hóa Đỗ-quyên.

Em cũng nguyên, phú trên cùng hoàng-thiên
Em không thay dạ đổi lòng.
Chung-tinh bền mãi với non sông.
Nếu xa bóng hình.
Nặng trong lòng mộng phú-sinh
Biết chằng nhẽ em mang hậu-tinh.
Sầu tuôn em nào quản công-trình.
Càng gần nhau, đờn đau hận về sau.
Nhưng e trời nổi gió.
Hoài công tưởng nhớ
Khối tình chan chứa.
Mỗi tơ mảnh vấn vương.
Sốt thán ai nhớ-bạn.
Trần ai chưa sạch bụi hồng.
Giăng mây thăm, trời mịt mù mệnh-mông.
Hỡi chàng có hay.
Lòng thiệp đảng cay.
Chưa thỏa mộng vàng.
Nuốt lệ lòng thăm mang,
Chàng ơi, mờ trông nước non quan-hả,
Em gầy luôn khúc đàn tỷ-bà.
Nợ trần vương, bến tâm-dương.

Ca trong võ:

GIÁC MỘNG NON THIÊN

XANG SỰ LIU CÔNG-XÊ

Xin thưa cùng với lang-quân,
Lời thiếp dám tỏ phân trong đạo vợ nghĩa chồng
Phu xướng phụ tuân là trọng,
Đâu lòng cao vọng,
Chàng đã dạy thiếp xin, theo chí hướng chàng
Nhưng thiếp chỉ ngại ngừng,
Miệng thế gian biếm nhẽ,
Có ảnh hưởng không lành,
Chín • sau này đâu bề
Uổng công thiếp mà tao khang lỗi đạo
Mấy lời chân thật với lang-quân,
Xét điều uyên áo cho em...

TRƯỜNG TỤCNG -TU LỚP 1

Tương-tư tưởng nhớ đến nàng
Mơ màng, sâu vạn dặm mờ lan
Thắc mắc nào an
Luống thất thổ sỗ-sang
Lòng này ngọn ngang
Thương ại thồn thức ở can tràng

Trò đời hợp tan.
Tơ vương quận; lòng ta
Đâu giấc mộng hồn hoa
Gửi trăng sầu
Một mối tình sâu
Đi về đâu...
Tâm sự đem lại nắng hay
Nóng nôi này
Cho phỉ dạ khát khao
Kéo tấm lòng thâm đau
Năm canh luống giải-dầu.

VỌNG - CỒ

(Nhịp tám)

- 1.) Thế lực kim tiền, đã làm cho các bạn thanh niên đảo điên biết bao là tình duyên trắc trở.
- 2.) Giọt lệ tình chung cũng nhỏ rung khở khan cùng tận cho tan nợ rã nần.
- 3.) Khỏi thương-tâm người xưa dẫu xuống âm saq nó không đuổi đeo mà lia khỏi cõi trần.
- 4.) Thiệt là sống cũng không kham mà chết cũng không an thì biết tình làm sao cho đặng rảnh phần.

- 5.) Ác nghiệt thay, đã đem tâm thân liễu hy-sinh cùng tình đã biết mấy lần.
- 6.) Nao là cùng lao tạn khổ mà chưa hiểu đến bao giờ mới vẹn cuộc chung thân.
- 7.) Lượng sóng khuynh thành biết bao khách tài danh ước chông chèo mong gió thuận nước xuôi cũng không sao kết-quả.
- 8.) Từ kẻ trắng răng thậm chí đến người bạc đầu đang hưởng lạc thú êm đềm cái ngày vui có bao nhiêu thì cái sầu thiên vạn cổ nó chông chát bấy nhiêu.
- 9.) Nỗi yêu đương của đôi trẻ mày xanh nào khác chi một đời hoa tàn úa lúc buổi chiều giã mộng đêm đông khí trường hận.
- 10.) Vui buồn ghét giận triệu-trùng của thỏa vọng ước nguyện cũng như bóng câu mây gió, nó là sự nuôi sống của thường nhân.
- 11.) Chí ư hạng nào cũng vậy, hễ có ái ân thì phải có chung tình.
- 12.) Tuy vẫn ai ai cũng thưởng-thức: tình là giây oan song vẫn cứ đi tự do ràng buộc lấy mình.
- 13.) Người bàng quang bao giờ cũng cách mệnh giải-quyết chính đáng rằng không vì tình vì sắc mà lụy suy.

14) Da-dĩ những kẻ đương cuộc thời khi nào cũng
tôn sùng trọng phụng mệnh lực ái tình rất
đôi hiểm nguy.

15) Hai phái đã công nhận quyền sở hữu của nhau,
nên cuộc phản đối đã sung đột một cách phi
thường.

16) Thi phi bị ếm nhỏ lắm rồi các bạn ơi! Khiến
tôi ngẫm đến bản thân rạo rục cătâm can.

17) Tạo hóa đã dựng nên sanh linh vạn vật mà
loại người nào đã có ái tình.

18) Thi tất nhiên cái lạc thú, cái âu sầu nó lẫn
quần với theo chân.

19) Ngáo ngán thay cuộc thế đổi thay sanh ra
làm chi cái nợ phùng trần.

20) Ngán mà không thể chán, thi thêm càng khổ
òn chỉ lao tâm.

HẾT

Bản này đã hát châu Đứơc Kim-Thượng
Bảo - Đại tại viện dân-biểu Huế

SỸ - TIẾN

Giấy phép in số 57 ngày 23 tháng hai năm 1945

In tại nhà in VĂN-HÔNG - Hà Nội

CẢI CHÍNH

Bài Vọng-cồ TÂM-HỒN TAN-TÁC là của Tác-giả
Đinh-Lan viết tặng không phải của tôi.

Bài : TÂM SỰ KHÁCH GIANG-HỒ

Trang 13 giòng 4 Chôi xin đọc là TRÔI

Bài BẠCH KIM-LONG

Trang 17 giòng 11 Cánh xin đọc là ANH

— giòng 12 Đông xin đọc là ĐÔNG

Bài BẾN TÂM DƯƠNG

Trang 22 giòng 5 vẫn có xin đọc là VẠN CỒ

— 15 Ngân xin đọc là NGÂN

— 18 Thay xin đọc là THẤY

— 19 Thác theo xin đọc là THẮT-THỂO

— 20 Lan' lúi xin đọc LẦM LÚI

Trang 23 giòng 4 Mỹ-nhân tựa như danh tướng
xin đọc là : Mỹ-nhân tựa cồ như
danh tướng

— 8 Sáo-sác xin đọc là SÀO-SẠC

— 23 Trĩ cả xin đọc là LỬ QUẠ

Trang 24 giòng 5 Đời là đời xin đọc là ĐÔI là ĐƠI

Trang 25 giòng 7 Đầy nước xin đọc ĐẦY NƯỚC

— 8 Thay xin đọc là THẤY

— 19 Tài làm sao xin đọc là TẠI

LÀM SAO

Trang 25 Bài vọng-cồ : Câu thứ năm vì phải bỏ,
chỉ còn câu thứ 6. Các bạn đề ý cho.

Trang 27 giòng 8 và 9, xin đọc là :

Nhìn bát ngát mênh mang,

Chàng thử xem một bầu thế-giới vĩ-đại

Trang 32 giòng 7 câu thị-phi bị ếm nhỏ xin đọc là
thị-phi biếm-nhẻ

Thư từ xin gửi về : ông Sĩ-Tiến

43 Hàng Bè (Radeaux) - Hanoi

GIÁ : 1.000